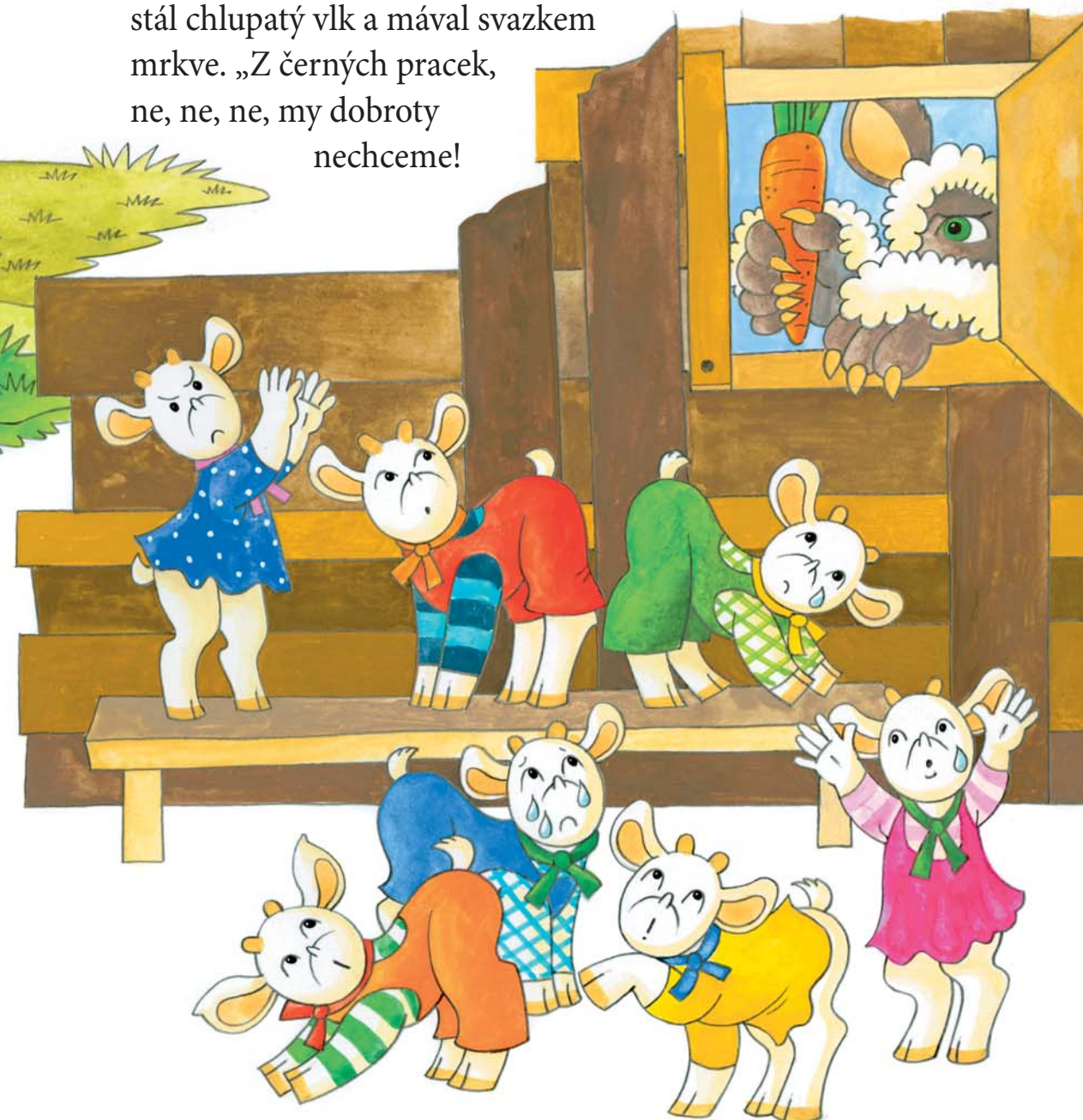

Důvěřivá kůzlátka už se hrnula do chodby, aby mámě otevřela, ale nejstarší bratříček je zarazil. „Nevěříme, nevěříme, raději se přesvědčíme! Kdo to stojí u plotu a přinesl dobrotu?“

Na pohled z okna kůzlátka hned tak nezapomenou. Venku stál chlupatý vlk a mával svazkem mrkve. „Z černých pracek, ne, ne, ne, my dobroty nechceme!“

„Kůzlátka, děťátka, otevřete vrátka! Nesu náruč jeteliny – nemáte chuť na maliny?“ sladce hovořil vlk, ale nezbedy neoklamal. Hrubý hlas ho prozradil. Z domečku zaznělo sborem: „Otevřít ti nesmíme – a maliny nejíme!“

Vlk odešel s nepořízenou, ale boj nevzdal. Ve vesnici u kováře si nechal z obou stran upilovat jazyk, aby měl hlas tenký a vysoký. Na dveře chaloupky pak jemně zaťukal. „Hodným dětem, na mou duši, nesu dobrot plnou nůši!“